

Στὸ χειρουργεῖο (Δημακάκος Παναγιώτης)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἄγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ πραγματικὸς ἐρευνητὴς ἀναζητᾷ τὴν ἀλήθεια καί, τελικά, ἐκεῖ εἶναι ποὺ συναντᾷ τὸν Θεό. Τέτοιο εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ Παναγιώτη Δημακάκου, ὁμότιμου καθηγητῆ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος σημειώνει στὴν «Κιβωτὸ τῆς Ὁρθοδοξίας»:

«Θρησκεία καὶ ἐπιστήμη εἶναι δίδυμες ἀδελφές. Δὲν συγκρούονται, ἀλλὰ εἶναι πυλῶνες τοῦ κτιρίου ποὺ λέγεται ἀλήθεια».

Φλογερὸς εὐπατρίδης καὶ πρωτοπόρος στὸν τομέα τῆς ἀγγειοχειρουργικῆς, μὲ χιλιάδες ἐπεμβάσεις στὸ ἐνεργητικὸ του, γνώρισε τὴν ἀναγνώριση σὲ μεγάλα ἱατρικὰ κέντρα στὸ ἐξωτερικό, ἀλλὰ ἐπέστρεψε γιὰ νὰ δημιουργήσει στὸν τόπο του.

Παρὰ τὶς πολλὰ διακρίσεις του, μὲ σεμνότητα καὶ συγκίνηση ἐξομολογεῖται πὼς ἔχει τὴν προσευχὴ ὡς νοερὸ ὄπλο. Μὲ προσωπικὴ του φροντίδα, τὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος Νεκτάριος στὸ Ἄρεταίειο Νοσοκομεῖο ἔγινε χῶρος

προσκυνήματος, ἐνῶ τὸ παρεκκλήσι τοῦ ἁγίου στὸ νοσοκομεῖο ἀγιογραφήθηκε μὲ τὰ θαύματά του.

Στὸν Γιώργο Ρήγα:

Ἀπὸ τὴ μακρὰ ἐμπειρία σας στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, ἔχετε ζήσει περιπτώσεις θείας παρέμβασης;

Τὰ παραδείγματα εἶναι πάρα πολλά. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τὴν περίπτωση ἑνὸς ἄρρωστου 52 ἐτῶν ἀπὸ τὴ Σαμοθράκη, μὲ 5 παιδιά, ὅπου εἶχε ἀποφραγμένη τὴν ἀορτὴ του. Καθάρισα τὴν ἀορτὴ καὶ εἶδα ὅτι οἱ βλάβες αὐτὲς προχωροῦσαν καὶ στὶς νεφρικές ἀρτηρίες. Ἄν μείνουν οἱ νεφροὶ μίᾳ ὥρᾳ χωρὶς ροὴ αἵματος καὶ ὀξυγόνο, νεκρώνουν. Αὐτὸ τότε δὲν φαινόταν στὶς ἐξετάσεις καὶ εἶχε ἤδη περάσει μισὴ ὥρα, ὥσπου νὰ καθάρισω τὴν ἀορτὴ καὶ νὰ τὴν κλείσω. Συνειδητοποιῶ πλέον ὅτι θὰ ἔχω ἕναν νεφροπαθῆ ἄσθενῆ, πού θὰ πρέπει 2 καὶ 3 φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ ὑποβάλλεται σὲ αἰμοκάθαρση.

Μὲ λούζει κυριολεκτικὰ κρύος ἰδρώτας, τὰ νεότερα παιδιά βέβαια δὲν συνειδητοποιοῦν τίποτα, καὶ ἐκείνη τὴν ὥρα ψελλίζω μέσα ἀπὸ τὴ μάσκα τρεῖς φορές, σὰν προσευχή: «Γλυκέ μου Χριστέ, ἄπλωσε τὰ χέρια Σου καὶ κατηύθυνε τὰ δικά μου δάχτυλα». Ὅπως ἔχω ἀνοιχτὴ τὴν ἀορτὴ καὶ ἐκφύονται τὰ ἀγγεῖα, «τυφλὰ» βγάζω μὲ τὶς λαβίδες ὅ,τι σκληρὰ ἀθηρώματα καὶ σὲ λιγότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα κάνω τὴν πιὸ «τρελὴ» ἐπέμβαση πού θὰ μπορούσα νὰ κάνω. Πέντε παιδιά τὸν περίμεναν ἐκεῖ ἔξω κι ἐγὼ ἔκανα κάτι ἀνορθόδοξο!

Ὅταν κάναμε τὴν ἐπομένη μίᾳ ἐνδοφλέβια ἀγγειογραφία, πού μᾶς φωτογραφίζει τὶς ἀρτηρίες, ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἄσθενῆς φαινόταν, ὅχι σὰν νὰ εἶναι χειρουργημένος, ἀλλὰ ὅπως τὸν γέννησε ἡ μάνα του. Σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀρρωστήσει ποτέ! Τότε στὴν ἐπίσκεψή μου ἐπάνω ἔκανα ὁμολογία στοὺς νέους συναδέλφους μου: «Δὲν χειρουργήσα ἐγώ, παρακάλεσα καὶ χειρουργήσε κάποιος ἄλλος». Δὲν τὸ ξεχνῶ ποτέ αὐτό.

Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ περιστατικὰ πού ἔχουν ἐπανέλθει;

Θυμᾶμαι τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἀσθενοῦς πού παρουσίασε ἀνακοπὴ τῆς καρδιάς καὶ εἶχε διάρκεια ἀνάνηψης πλέον τῆς μίας ὥρας. Ὅταν ἐπανῆλθε, μὲ σοβαρότητα καὶ ἱκανοποίηση, σὰν νὰ συμμετεῖχε ἐνεργᾶ στὴν ὅλη διαδικασία. «Γιατρέ, εἶχατε σοβαρὸ πρόβλημα μαζί μου. Ἀργήσατε καὶ κουραστήκατε πολὺ», μοῦ εἶπε καὶ μὲ εὐχαρίστησε. Οἱ ἄρρωστοι σὲ «ἀποχωρητικές» καταστάσεις, ὅταν καταβάλλουμε προσπάθειες ἐπανόδου τους στὴ ζωὴ, φαίνεται ὅτι συμμετέχουν στὴ διαδικασία αὐτή. Κάποιοι μαρτυροῦν ὅτι βρέθηκαν σὲ κάποιον κόσμον φωτεινὸ καὶ ὁμορφο. Εἶναι ἱκανοποιημένοι. Κάποιοι ἄλλοι περιγράφουν λεπτομέρειες ἀπὸ τὶς ἱατρικὲς

μας ενέργειες, ακόμη κι από συζητήσεις, κατά τον χρόνο τῆς ανάνηψης.

Ἐσεῖς προσωπικά ἔχετε προσευχηθεῖ γιὰ ἀσθενεῖς σας;

Χειρουργήσα μία γυναίκα 65 ἐτῶν στήν καρωτίδα, σὲ μία, κατὰ τὰ ἄλλα, ἐπέμβαση ρουτίνας. Ἡ ἀσθενὴς ὅταν ξύπνησε ἀπὸ τὴ νάρκωση ἦταν ἡμιπληγικὴ ἀπὸ τὴ μία πλευρά, στὸ χέρι καὶ στὸ πόδι, δὲν ἐπικοινωνοῦσε κι ἔλεγε πράγματα ἀσυνάρτητα. Στὴν ἀγγειογραφία καὶ στὸ κρανίο ὅλα ἔδειχναν ἀπολύτως φυσιολογικά. Μιλῶ μὲ τοὺς συγγενεῖς κι ἀνοίγω γιὰ δεύτερη φορά, προκειμένου νὰ ἐλέγξω. Ἀκολούθησε συμβούλιο καθηγητῶν, εἰδικῶν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ δώσει ἀπάντηση. Ἀποφασίσαμε τὴν παραμονὴ τῆς ἀσθενοῦς στὴ Μονάδα Ἐντατικῆς Θεραπείας μέχρι τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωί, σὲ βαθιὰ νάρκωση. Δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἡμερομηνία: 8 Νοεμβρίου 2006, παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Δὲν μποροῦσα νὰ ἐκκλησιαστῶ, γιατί εἶχα στὶς 7 τὸ πρωὶ προγραμματισμένο χειρουργεῖο.

Γινόταν ἀγρυπνία στὸν I.N. τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὸ Νέο Ἡράκλειο. Στάθηκα γιὰ πολλὴ ὥρα, παρακάλεσα τὸν ἅγιο καὶ κοινώνησα. Τὴν ἐπομένη νωρὶς τὸ πρωὶ ἀνοιξα τὸν μικρὸ ναὸ ποὺ ἔχουμε φτιάξει γιὰ τὸν ἅγιο στὸ Ἀρεταίειο, ἄναψα ἓνα κεράκι, ζήτησα καὶ πάλι τὴ βοήθειά του καὶ πῆγα καὶ χειρουργήσα. Ἡ ἀσθενὴς ξύπνησε, εἶχε θαυμάσια ἐπικοινωνία μὲ τὸ περιβάλλον, κινοῦσε ἐλεύθερα ὅλα τὰ ἄκρα, πῆρε τὸ πρόγευμά της κανονικά, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα, μὲ φυσιολογικὴ ἐπικοινωνία μαζί μας.

Νιώθετε τὴν παρουσία τοῦ ἁγίου στὸ Ἀρεταίειο;

Ὁ ἅγιος, ἀφότου ἐγκαταστάθηκε μόνιμα τὸ 1908 στήν Αἴγινα, σπάνια τὴν ἐγκατέλειπε. Ἀπέκρυπτε, μάλιστα, τὸ πρόβλημα τῆς υγείας του, ὑποφέροντας σιωπηλά τους σωματικούς πόνους καὶ τὸ βαρὺ μαρτύριο. Ὅταν, ὅμως, ἡ κατάστασή του ἐπιδεινώθηκε, δέχθηκε τὴν ὑπόδειξη τοῦ γιατροῦ γιὰ εἰσαγωγή σὲ νοσοκομεῖο τῆς Ἀθήνας. Ἐκτοτε παραμένει μεγάλη ἡ εὐλογία του γιὰ τὸ Ἀρεταίειο καὶ τὸ πανεπιστήμιό μας, ἀφοῦ φιλοξένησε γιὰ νοσηλεία τὸν μεγάλο ἅγιό τοῦ 20ου αἰώνα. Σύμφωνα μὲ προσωπικὴ μαρτυρία τοῦ ἱατροῦ Καραπλῆ, οἱ γάζες ποὺ εἶχαν χρησιμοποιηθεῖ μὲ τὴν κοίμησή του εὐωδίαζαν καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὶς πέταξαν, ἀλλὰ τὶς τοποθέτησαν μέσα στὴ γῆ. Νοσηλεύτηκε στὴ γ' θέση (ἀπορίας), ὅπου στήν παρακείμενη κλίνη νοσηλευόταν ὕστερα ἀπὸ ἀτύχημα ἓνας παραπληγικὸς ἀσθενής.

Ἀπὸ τότε κιόλας, ἀμέσως μετὰ τὴν κοίμησή του, ἐκδηλώθηκε τὸ πρῶτο ἀπὸ μία σειρὰ θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὸ νοσοκομεῖο μας. Κατὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ἡ μοναχὴ Εὐφημία τοποθέτησε τὴ φανέλα τοῦ ἁγίου στὸ κρεβάτι τοῦ παραπληγικοῦ, ὁ ὁποῖος αἰφνίδια σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζει ἐλεύθερα.

Ἐκτοτε, στὸ δωμάτιο ὑπάρχει ἡ εἰκόνα του, ἕνα καντήλι ποὺ καίει συνεχῶς καὶ ἀπὸ τὸ 2000 εἶναι τόπος προσκυνήματος, χωρὶς νὰ νοσηλεύονται ἀσθενεῖς. Ὅνειρό μου ἦταν ὁ χῶρος αὐτὸς νὰ γίνῃ ἐκκλησία καὶ μάλιστα εἶχα βρεῖ καὶ τὰ οικονομικὰ μέσα γιὰ νὰ τὸ ὑλοποιήσω... ἀλλὰ ἡ διοίκηση δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσει τίποτα ἀπὸ αὐτά.

Πολλοὶ ἐπιστήμονες κοιτάζουν μὲ δυσπιστία ὅ,τι δὲν ἐξηγεῖται μὲ ὄρους ἐπιστημονικούς. Τί θὰ τοὺς λέγατε;

Ὁ ἀληθινὸς ἐπιστήμονας ἀναζητᾷ τὴν ἀλήθεια. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἀλήθεια ἐστὶ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Θεό. Γίνεται ἔτσι λάτρης, μύστης, ἀκόλουθος, μαθητὴς του. Ὁ ἴδιος, ὁμολογῶ, δεκαετίες τώρα, δὲν χειρουργῶ χωρὶς νὰ ἔχει προηγηθεῖ προσευχὴ καὶ, κατὰ κανόνα, καθαρίζω μὲ τὸ ἀντισηπτικὸ τὴν περιοχὴ τοῦ δέρματος ποὺ θὰ χειρουργήσω, ξεκινώντας μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ γιὰ εὐλογία.

Ἄν, μάλιστα, βρεθῶ σὲ δύσκολα χειρουργεῖα, κάνω νοερὰ προσευχή. Σᾶς ἐξομολογοῦμαι ὅτι πολλὰς φορὲς «ἐφημερεύει» ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ ζοῦμε τὴν παρουσία του...

Μὲ τὶς μαρτυρίες αὐτὲς μπορῶ νὰ πῶ σὲ κάθε συνάδελφο: τὸ ἀπόλυτο εἶναι θεία κτίση. Τὸ σχετικὸ μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, τὴν πείρα, τὴν τέχνη, τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀρετὴ χειρουργοῦμε. Δὲν ἀνήκει, ὅμως, σὲ ἐμᾶς τὸ 100%. Μπορεῖ νὰ ἔχω ἐκτελέσει μία ἐπέμβαση 200.000 φορὲς καὶ ὕστερα ἀπὸ τόση πείρα νὰ παρουσιάσει κάποιος μία ἐμπλοκή, ἕνα κακό. Γι' αὐτὸ ὁ ἴδιος προσωπικὰ ἔχω τὴν προσευχὴ ὡς νοερὸ ὄπλο.

Ἡ ἀσθένεια εἶναι κρίκος θρησκείας καὶ ἐπιστήμης. Αὐτὲς οἱ δύο εἶναι δίδυμες ἀδελφές. Δὲν συγκρούονται, ἀλλὰ εἶναι πυλώνες τοῦ κτιρίου ποὺ λέγεται ἀλήθεια.

Ἀπὸ τὴ μακρὰ ἐμπειρία σας, ἔχετε γνωρίσει ἀσθενεῖς ποὺ ξεπέρασαν τὸ κλινικὸ πρόβλημα μὲ ὄπλο τὴν πίστη τους;

Ἀσθενεῖς μὲ πίστη ἔχουν ἰδιαίτερο χάρισμα, εἶναι γαλήνιοι, ἥρεμοι, γεμάτοι ἐλπίδα καὶ προσευχόμενοι συγκεντρώνουν περισσότερὴ δύναμη. Τὸ θαῦμα, ἄλλωστε, εἶναι προῖον πίστεως, δῶρο μέγιστο γιὰ ὅσους τὴν κατέχουν, δύναμη ἀνεξάντλητη. Τὸ θαῦμα ἐμφανίζεται σιωπηλά, ἀθόρυβα, καί, ξαναλέω, ἐπιτυγχάνεται μέσω πίστεως, ἡ ὁποία οὔτε ὑποχρεωτικὴ οὔτε καταναγκαστικὴ εἶναι, ἀλλὰ ἐδρεύει καὶ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη βούληση τοῦ ἀνθρώπου.

Ποιὰ ἐφόδια πρέπει νὰ ἔχει ἕνας νέος γιατρός;

Τὸ κάλλος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης βρίσκεται στὴν ἐμπιστοσύνη, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος

ὁ Δημιουργὸς ἔχει ἐκδηλώσει γιὰ τὴν ἱποκράτεια ἐπιστήμη, γιὰ τὸν διάκονο τοῦ ἀνθρώπινου πόνου στὴν Παλαιὰ Διαθήκη: «Καὶ ἰατρῶ δὸς τόπον, καὶ γὰρ αὐτὸν ἔκτισε Κύριος». Ὁ γιατρὸς εἶναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο πρόσωπο ποὺ βλέπει κανεὶς ὅταν ἔρχεται καὶ ὅταν ἐγκαταλείπει τὰ γήινα. Στὴν ἐνδιάμεση λοιπὸν ζωὴ, ἡ ἀποστολὴ του εἶναι νὰ φροντίζει τὴν καλὴ ποιότητα ὑγείας, διότι χαρὰ μεγαλύτερη δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ὑγιής. Ὅλοι καταλαβαίνουμε πόσο εὐτυχὴς εἶναι ὁ ζητιάνος, ὅταν εἶναι ὑγιής, συγκριτικὰ μὲ ἕναν ἄρρωστο βασιλιά. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ εἶναι ἕνας οἰκουμενικὸς εὐπατρίδης, ὅταν πλησιάζει τὸν ἄρρωστό του, στοργικὸς πατέρας, ὅπως ὁ Κύριος ποὺ μᾶς δημιούργησε, μὲ τριπλῆ προσωπικότητα: καλὸ ἐπιστήμονα, ἀνθρωπιστὴ καὶ μὲ πίστη στὸν Χριστό. Ἄν ἔχει αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις, τότε μπορεῖ νὰ δεῖ καὶ τὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέραμε μὲ τὴ θεία παρέμβαση σὲ πολλὰ στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Τί φοβάστε ἀπὸ τὴν κρίση στὸν τόπο;

Ἕνα ἔθνος καὶ μία πατρίδα μπορεῖ νὰ ἐλπίζουν, ἂν ἡ νεολαία ὑπερέχει τῶν γερόντων, ἂν οἱ γεννήσεις ὑπερέχουν τῶν θανάτων. Τώρα ἐμεῖς ἔχουμε ἕναν γερασμένο πληθυσμὸ, μὲ 120.000 θανάτους καὶ μόνο 100.000 γεννήσεις. Μὲ τὴν Ἑλλάδα νὰ ψυχορραγεῖ στὴν ἐντατικὴ μονάδα, ἔχουμε ἐλεύθερες τὶς ἐκτρώσεις, μὲ 1.000 δολοφονίες κάθε πρωί! Χίλια ἑλληνόπουλα κάθε πρωὶ σκοτώνονται. Ἄν κοιτάξεις τὸ καρδιογράφημα ἐνὸς ἐμβρύου, θὰ δεῖς τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ ἀπὸ τὴν 4η ἐβδομάδα. Μιλᾷμε γιὰ δολοφονίες σὲ ἄτομα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀμυνθοῦν. Δεῖτε τὰ νούμερα: Πετᾷμε στοὺς ὄχετοὺς 350.000 ζωὲς τὸν χρόνο, δηλαδὴ μία πόλη σὰν τὴν Πάτρα. Ἄντὶ νὰ στηρίξουμε, λοιπόν, τὴν οἰκογένεια καὶ τὰ νέα ζευγάρια, ποὺ φοβοῦνται ἐξαιτίας τῆς οἰκονομικῆς ἀνασφάλειας, δημιουργοῦμε ἀφύσικους στὴν οἰκογένεια θεσμούς.

Πηγή: agiazoni.gr